

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

11. Mutua nunquam sit delatio jure vetante.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62915)

C. XIX. ¶ Regi absente libellus accusationis frustra offertur.

Item Pelagius Papa Sindulo & magistro militum. Charta, quas dedit nobis Lucidius, si illo tempore adversarius ipsius illic praesens fuisset, valida erant. Sed quia adversario absente gesta, quae nobis recensuit, facta leguntur, talia leges non recipiunt.

¶ Sindula ¶ Ivo p. s. c. 67. refert aliud quoddam caput epistole à Pelagio ad Sindulam magistrum militiae scripta.

C. XX. ¶ Testes corporaliter praestito iuramento testimonium dicent.

Idem Decorato parvico. Hortamur, ut sub timore Domini consuetam conscientiae vestrae sinceritatem in hoc quoque negotio conservantes, omnem personam, quae veritatem causae istius scire possunt, faciat amputari formidinem, & vestris praesentari conspectibus tactis sacrosanctis Evangeliiis, praestito etiam legaliter sacramento, quae in veritate rerum noverunt, professione sua iustificationis aperiant, ut patefactis omnibus, quae secundum leges, & iustitiam celandi sunt cognoscatis, & competentem a legibus & veritati terminum detis.

C. XXI. ¶ Accusator & accusatus simul debent adesse.

Item Nicolaus Papa Hincmaro Rhemorum Archiepiscopo.

Necessesse est secundum sacram scripturarum documenta, ac secundum iustitiam & amitem, & accusatum & accusatorem simul adesse, & unam partem, quantum adque, & qualicumque praedita sit auctoritate, sic profusus audiri, ut alteri parti nullum praedictum inirogetur.

QVAESTIO X.

Quod vero deficientes in primo capitulo non sint admittendi ad sequentia, ex concilio Carthaginensi b se primo confirmatur, in quo sic cap. tertio statutum legitur. ¶ Deficientes ¶ In vulgato codicibus legebatur, testes deficientes: sed expuncta est vox, testes, quae abest a plerisque vetustis codicibus. Quia enim in hac questione asseruntur, non ad testes, sed ad accusatores pertinent. Et superius in causa in propositione huius, quaestio decima, nulla est mentio restium.

C. I. ¶ Qui in primo capitulo deficit, ad cetera non admittatur.

Placuit e & quotiescunque clericis ab accusatoribus multa crimina obijciuntur, & unum ex his, de quo prius egerint, probare non valuerint, ad cetera jam non admittantur.

Probatum illud idem auctoritate Arelatenis concilii secundum, in quo sic c. 24. diffinitum est.

C. II. ¶ Qui falsa fratribus obijciunt, usque ad exitum non communicent.

Eos, qui falsa fratribus capitula d obijcisse convicti fuerint, placuit usque ad exitum non communicare, (sicut magna synodus ante constituit) nisi digna satisfactione poenituerint.

C. III. ¶ Qui, quod obijcit, probare non valet, de cetero ad arguendum non admittitur, nisi propriam causam civilem duntaxat asserere voluerit.

Item Felix Papa in secunda decretali Episcopum Galliae.

Si e accusatorum personae in iudicio Episcoporum.

a al. convenientem. b Et Africa, c. 97. c Rab. in pan. c. Burch. l. 3. cap. 192. Ivo p. s. c. 271. Pann. l. 4. c. 64. Cap. vul. l. 6. c. 241. & Arelatense l. c. 14. d al. capitula. Arelat. l. c. 14. e Inf. 4. quae. 6. si accusatorum. In capit. Hadriani. c. 4. Capit. l. 3. cap. 1241. Anselm. lib. 3. c. 86. Ivo p. s. c. 418.

culpabiles apparuerint, ad arguendum Episcopos cetero non admittantur, nisi proprias causas dixerint (non tamen criminales, vel ecclesiasticas) voluerint.

¶ Episcopos de cetero ¶ Vocat ista absint ab omnibus vetustis codicibus, & ceteri loci indicati. Auctor tamen eorum habuit & ponderavit.

Cum ergo qui falsa fratribus obijciunt, usque ad exitum non communicentur, cum illi, qui in Episcoporum iudicio culpabiles inveniuntur, ad arguendum de cetero admitti prohibentur, apparet, quod in primo capitulo deficientes, tanquam falsos iudicatos ad sequentia procedere non valent.

QVAESTIO XI.

Accusato vero accusationem in accusatorem multorum auctoritatibus prohibetur.

C. I. ¶ Accusari, nisi prius se purgaverit, alios accusare non possunt.

Aut enim Stephanus Papa, epist. 2. c. 1.

I. Neganda e est accusatis licentia criminandi, quae se crimine quo premitur exercent, non est credendum contra alios eorum confessio, quae criminibus implicati sunt, nisi se prius probaverint nocentes, quoniam periculosa est, & admitti non debet rei adversus quemcunque professio.

C. II. ¶ De eodem.

Lib. 9. Codicis, titulo b primo, l. 19. imp. Valentinianus, Valens & Gratianus, A.A.

II. Neganda e est accusatis (qui non suas, suorum iniurias persequuntur) licentia criminandi pari vel minori, priusquam se crimine, quo premitur exercent, secundum scita veterum juris conditorum tamen, ut & ipsi inscriptions contra eos etiam peccato accusatione deponere possint.

C. III. ¶ De eodem.

Item ex decreto Hadriani e Papae, c. 33.

Non est credendum contra alios eorum confessio, qui criminibus implicantur, nisi se prius probaverint innocentes: quia periculosa est, & admitti non debet rei adversus quemcunque professio.

Hoc autem intelligendum est in pari, vel minori crimine. Cetero si de majori crimine eum accusare voluerit (veluti, si accusator fornicatione, de perjurio, de homicidio, vel similia, vel aliis huiusmodi crimine accusationem suam impetere voluerit) licentia criminandi non prohibetur. ¶ Aliquando enim criminatio praedictae civilis, aliquando criminalis. Unde in lib. 9. Cod. tit. de ordine iudiciorum, lege quarta, legitur. ¶ Si in questione e intermissa saepe fit, ut de crimine iudicetur, postea majus, minus merito praesertur.

¶ Aliquando criminali ¶ Antea legebatur, aliquando civilis criminali: expuncta est dictio, civilis, auctoritate veterum codicum. Nam hic tantum agitur, quando causa criminalis civilis, aut criminali praedictae. In sequenti autem aliquando civilis, expuncta, quando civilis, & civilis & criminali praesertur.

C. IV.

Item lib. 9. Cod. tit. h. Qui accusat, non possunt de prius est, ut criminibus, quae tibi, ut graviora ab adversario tuo obijciuntur, credis atque vulnerum respondeas, & tunc ex eventu cause iudex estimabit, an tibi permittendum sit eundem accusare, tamen prius iustitiam deponisti.

2 pars. Aliquando civilis praedictae civilis, aliquando

a In Cod. Theod. l. 9. tit. 1. leg. 12. Burch. lib. 1. cap. 144. Anselm. lib. 3. cap. 274. Ivo p. s. cap. 274. Pannor. lib. 4. cap. 67. b non qui accusare non possunt. c l. neganda. Inf. non est creditum d al. exequantur. e In c. Hadriani cap. 33. Anselm. lib. 3. cap. 274. Sup. c. neganda. 1. f al. confissa. tit. d. l. 4. g diligenter h tit. 1.

